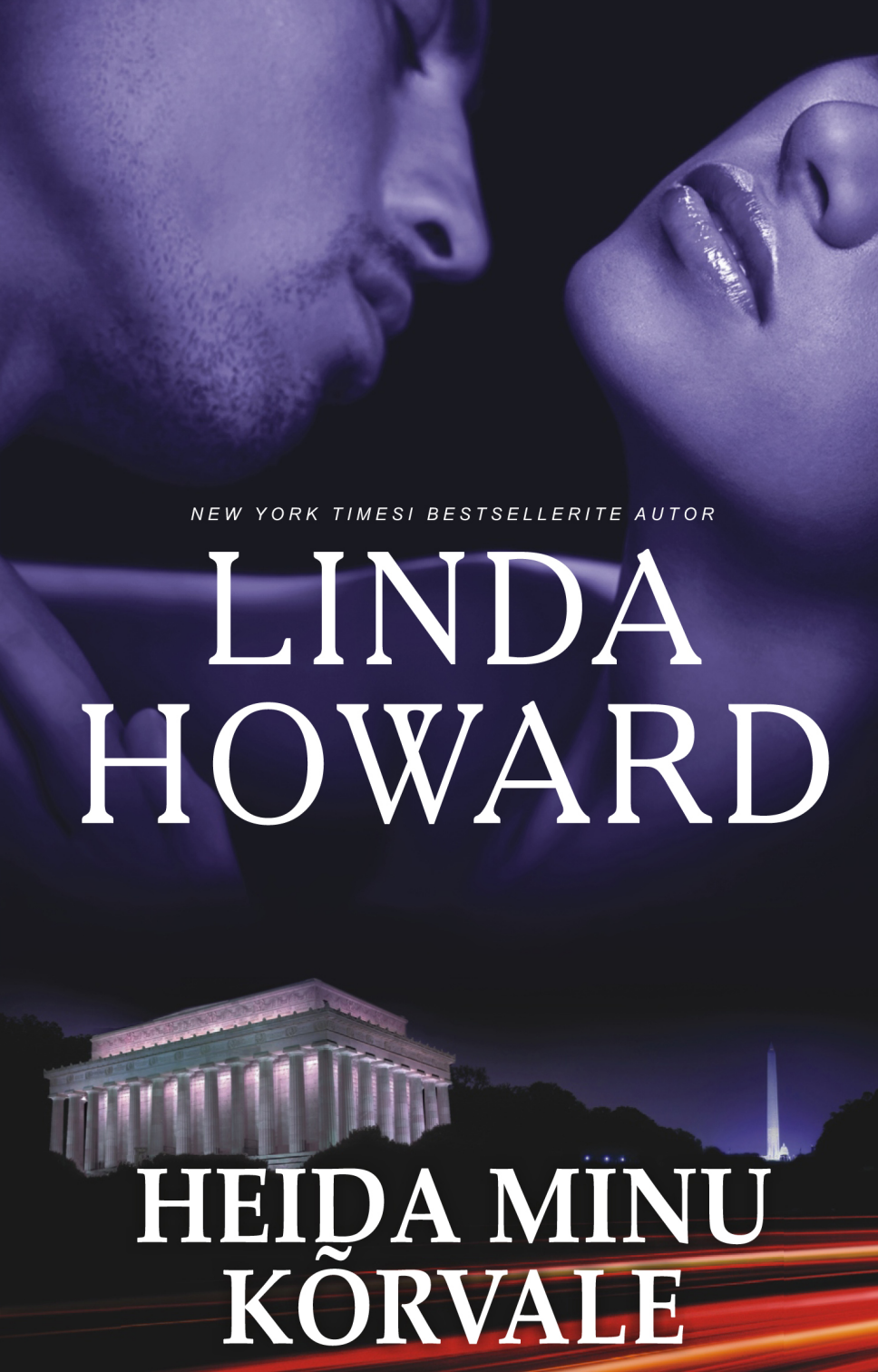

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LINDA
HOWARD

HEIDA MINU
KÖRVALE

Linda Howard
COME LIE WITH ME
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Nurm
Korrektor Inna Viires

© 1984 by Linda Howington
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08276714
ISBN 978-9949-25-580-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Ookean mõjus uinutavalt. Dione laskis end sellel lum-mata, silmitsedes rahulikult, kuidas türkiissinised lained pimestavvalgele liivale jooksid. Ta polnud loomu poolest küll logeleja, kuid praegu tundis ta mõnu üüritud rannamaja ees istumisest, pikad kuldse päevitusega jalad välja sirutatud ja piirdele toetatud. Ta ei teinud muud, kui silmitses laineid ja kuulas nende tasast loksumist. Valged kajakad lendasid tema ees edasi-tagasi ning nende kiljatused liitusid tuule ja vee sümfooniaga. Temast paremal vajus vette suur kuldne päikeseketas, mis pani mere leegitsema. Sellest oleks ägeda pildi saanud, kuid tal ei olnud tahtmist tõusta ja fotoaparaadi järele minna. Tal oli selja taga imeline päev, mille ta oli veetnud rannas jalutades ja Mehhiko lahe sinakasrohelistes vees ujudes. Taevake, mil-line elu! See tundus lausa patuselt mõnus. Just selline oligi täiuslik puhkus.

Ta oli veetnud juba kaks nädalat Floridas Panama City helevalgetel liivadel mõnuses üksinduses uidates. Rannamajas ei olnud kella ja kohalejõudmisest saadik polnud ta oma käekella üles keernud, sest ajal polnud mingit tähtsust.

Ta ärkas, kui uni ära läks, ja teadis, et kui kõht on tühi ja tal ei ole tahtmist süüa teha, siis jalutuskäigu kaugusel on söögi-koht, kus ta võib alati kehakinnitust saada. Suvel Miracle Strip ei maganud. Alates kooliaasta lõpust kuni septembri alguseni käis seal ööpäev läbi pidu. Üliõpilased ja vallalised, kes otsisid seiklusi, leidsid neid. Perekonnad, kes igatsesid muretu puhkust, said selle. Väsinud karjäärinaised, kes tahtsid üksnes sádeleva lahe kaldal pikali heita ja lõõgastuda, võisid seda teha. Naine tundis, et pärast kahte suurepäras-
nädalat oli ta otsekui uuesti sündinud.

Tema pilk jäi pidama laisalt kalda poole loovival purje-
paadil, mille erksad värvid meenutasid liblikat. Ta oli nii ametis paadi jälgimisega, et ei märganud terrassile ilmunud meest enne, kui too paar sammu astus ja puupõrand õõtsuma hakkas. Naine pööras kiirustamata, nõtkes ja muretu liigutusega pead, kuid kohe seejärel tõmbus kogu ta keha pingule ja oli valmis tegutsema, kuigi ta oma mugavat poosi ei muutnud. Pikk hallipäine mees seisis teda silmitsedes ja naise esimeseks mõtteks oli, et külalise koht ei ole siin. P. C., nagu seda puhkuselinna kutsuti, oli muretu ja vaba kant. Seevastu mees kandis laitmatut kolmeosalist ülikonda ja parimaid Itaalia nahkkingi. Dione'ile turgatas hetkeks pähe, et need peavad olema täis liiva, mida siin kõikjale immitses.

„Preili Kelley?” küsis võõras viisakalt.

Naise peened mustad kulmud kerkisid üllatunult, kuid ta tõstis jalad piirdelt alla ja tõusis kätt välja sirutades püsti. „Jah, ma olen Dione Kelley. Ja teie olete...?”

„Richard Dylan,” vastas mees, võttis tema käe ja surus seda kindlalt. „Ma mõistan, et häirin teie puhkust, preili Kelley, kuid mul on väga vaja teiega rääkida.”

„Palun võtke istet,” pakkus Dione, osutades lamamis-toolile, mis seisis selle tooli kõrval, kus ta ise äsja oli lamasklenud. Naine võttis sisse oma endise koha, sirutas paljad jalad välja ja toetas piirdele. „Kas ma saan teid kuidagi aidata?”

„Kindlasti saate,” vastas mees tundeküllaselt. „Kirjutasin teile kuue nädala eest seoses ühe patsiendiga, keda ma tahaksin teie hoolde usaldada. Tema nimi on Blake Remington.”

Dione kortsutas kergelt kulmu. „Mäletan. Kuid ma vastasin teie kirjale enne puhkusele minekut, härra Dylan. Kas te ei saanud seda kätte?”

„Sain küll,” kõlas vastus. „Ma tulin, et paluda teil veel kord oma äraütlemist kaaluda. Asjad on pahemuse poole pööranud ja tema seisund halveneb kiiresti. Ma olen veendunud, et teie suudate...”

„Ma ei ole imetegija,” sõnas naine leebelt. „Ja mul on teised patsiendid järjekorras. Miks peaksin ma eelistama härra Remingtoni teistele, kes vajavad minu abi samavõrd kui tema?”

„Kas nad on suremas?” küsis mees otsekoheselt.

„Kas härra Remington on? Teie kirjast paistis, et tema viimane operatsioon õnnestus. Kui härra Remington vajab just praegu mingil põhjusel terapeuti, siis leidub kindlasti piisavalt spetsialiste, kes on sama hea kvalifikatsiooniga kui mina.”

Richard Dylan vaatas türkiissinisele lahele, kus loojuv päike laineharju kuldas. „Blake Remington ei ela enam aastatki,” sõnas mees ja tema tugevale mehisele näole ilmus nukker ilme. „Mitte praeguses olukorras. Teate, preili

Kelley, ta ei usu, et saab veel kunagi kõndida, ja ta on alla andnud. Ta on otsustanud surra. Ta ei söö, magab harva ja keeldub kodust väljumast.”

Dione ohkas. Depressioon oli tema patsientide suurim vaenlane, mis jättis nad ilma energiast ja meelekindlusest. Ta oli näinud seda palju kordi ja teadis, et näeb seda ka edaspidi. „Aga sellegipoolest, härra Dylan, mõni teine terapeut...”

„Ma ei usu. Olen juba palganud kaks terapeuti ja kumbki neist ei pidanud nädalatki vastu. Blake keeldub igasugust koostööd tegemast ja ütleb, et see on aja raiskamine ja talle asendustegevuse otsimine. Arstid kinnitavad talle, et operatsioon oli edukas, kuid et ta ei saa ikka veel jalgu liigutada, siis ta lihtsalt ei usu neid. Dr Norwood soovitas teid. Ta ütles, et te saate väga hästi tõrksate patsientidega hakkama ja teie meetodid on ainulaadsed.”

Naine naeratas virilalt. „Seda ta kindla peale ütleski. Tobias Norwood oli mu õpetaja.”

Richard Dylan muigas vastuseks. „Saan aru. Aga sellegipoolest olen veendunud, et teie olete Blake’i viimane võimalus. Kui te ikka veel arvate, et teised kohustused on pakilisemad, siis tulge koos minuga Phoenixisse ja kohtuge Blake’iga. Ma arvan, et kui te teda näete, siis mõistate, miks ma nii mures olen.”

Dione kõhkles ettepanekut kaaludes. Ametialaselt kõikus ta keeldumise ja nõustumise vahel. Olid veel ka teised patsiendid, teised inimesed, kes temast sõltusid. Miks pidi see Blake Remington neist ette trügima? Ent teisalt tundus mees olevat paras proovikivi tema oskustele ja Dione oli üks neist energilistest inimestest, kes janunes raskete

ülesannete järele, et endale oma piire tõestada. Oma erialal tundis ta end väga kindlalt ja nautis töö lõpetamisega kaasnevat rahuldustunnet, kui tema patsient suutis varasemast paremini liikuda. Kõigi nende aastate vältel, mil ta oli töötanud eraterapeutina, rännates mööda riiki ühe patsiendi juurest teise juurde, oli ta saavutanud imestusväärse hulga suurepäraseid tulemusi.

„Ta on ebatavaline mees,” sõnas härra Dylan leebelt. „Ta on projekteerinud mitu tänapäeval laialdaselt kasutatavat lennundussüsteemi. Ta projekteeris oma lennukid ise ning on lennanud katselendurina valitsuse mitme ülisalajase lennukiga, roninud mägedes, sõitnud jahtidega ja sukeldunud süvameres. Ta on mees, kes tundis end nagu kodus nii maal, merel kui ka õhus, kuid nüüd on aheldatud ratastooli, mis ta tapab.”

„Millise harrastusega ta õnnetuse ajal tegeles?” küsis Dione.

„Mägironimisega. Tema julgestusköis hõõrdus vastu kaljut ja ronimisliigutused kulutasid selle läbi. Ta kukkus viieteistkümne meetri kõrguselt vastu kaljunukki, põrkas sealt eemale ja veeres või kukkus veel üle kuuekümne meetri. See on peaaegu sama palju kui jalgpalliväljaku pikkus, kuid lumi pehmendas kukkumist sedavõrd, et ta jäi ellu. Ta on mitu korda öelnud, et kui ta oleks selle mäe otsast alla kukkunud suvel, siis poleks tal vaja veeta oma elu sandina nagu praegu.”

„Rääkige mulle tema vigastustest,” sõnas Dione mõtliselt.

Mees tõusis püsti. „Mul on midagi paremat varuks. Mul on autos tema haiguslugu ja röntgenipildid. Dr Norwood soovitas need kaasa võtta.”